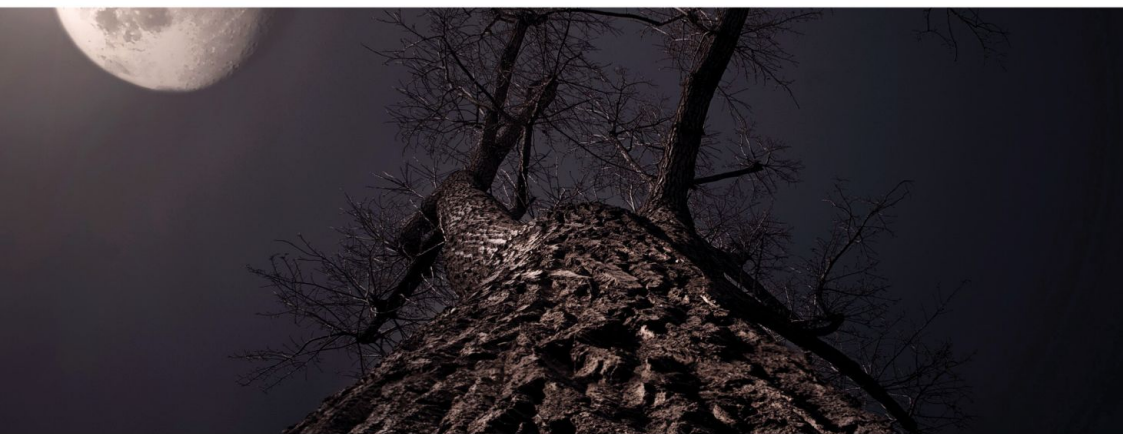

Městská knihovna v Praze

Svět zvířat

Jaroslav Pížíl

Praha

2017

e-kniha

Městská knihovna v Praze

ůjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

přístupujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

ořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Svět zvířat

Jaroslav Pížel

Znění tohoto textu vychází z díla Svět zvířat tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Torst v roce 1996 (PÍŽL, Jaroslav. *Svět zvířat*. Vyd. 1. Praha: Torst, 1996. 67 s. Poezie, sv. 17. ISBN 80-85639-83-1.).

§

Text díla (Jaroslav Pížl: Svět zvířat), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Citační záznam této e-knihy:

PÍŽL, Jaroslav. *Svět zvířat* [online]. V MKP 1. vyd. Praha: Městská knihovna v Praze, 2017 [aktuální datum citace e-knihy – pr. cit. rrrr-mm-dd]. ISBN 978-80-7532-647-8 (pdf). Dostupné z:

http://web2.mlp.cz/koweb/00/04/32/95/81/svet_zvirat.pdf.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka, grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 24. 3. 2017.

OBSAH

1. Svět lidí.....	8
Pokoj	9
Mušle	10
Dnes ne.....	11
Měsíc lidí.....	12
Piš.....	13
Mnemotechnické pomůcky	14
Na prázdninách.....	15
O metodě.....	16
V kuchyni.....	17
Do lesa na dříví	18
Zátiší	19
Puška	20
Maska	21
O literatuře.....	22
Rituály	23
2. Další exteriéry	24
Zimní soumrak na horách	25
Světlo sněhu.....	26
V lesích nebezpečí.....	27
Město odejít	28
Velký pátek.....	29
Stráň.....	30
Na projížděce.....	31
Den duní.....	32
Prostor	33
Na procházce.....	34
Vzduch	35
Nad údolím.....	36
Noční země.....	37
Elf	38
Miriam.....	39

Gravitace	40
Přes hřeben	41
Měsíc a skály.....	42
Háje bříz	43
Příští exteriéry	44
Prázdné exteriéry	45
3. Svět zvířat	46
Svět zvířat můj svět lidí.....	47
Ten, kdo je dobrodružný	48
Telátka	49
Štíří procházka	50
Lovecká příhoda	51
Smysly	52
Léto je chladné.....	53
Obrazy násilí.....	54
Zpěv	55
Je večer... ..	56
Jak milostná jsi.....	57
Mě ne	58
Vzteky.....	59
Di.....	60
Teplo.....	61
Luční kůň	62
Svět zvířat	63
Srna	64
Hoch ve světě zvířat.....	65

Mámě

1.

Svět lidí

Pokoj

Pokoj je úhledný: je mír. Úhledný pokojík s lampou a stolem: ze židle rozhlédnu se kolem jak z rozhledny: je úhledný ten pokoj: je mír, je navečer: povečerejme, povede se řeč... jen kdyby v pokoji tom pá-nů bylo víc – či dam: takhle jej sám a sám jen obhlédám: kterak je úhledný, kterak je navečer v něm mír, kterak je samotám, zátíším lesním podobem... Být návštěv víc, on neúhleden byl by – což nepřál jsem: si, jemu. Návštěvy na rozhlednu dostrkány, patřily by kolem, culily se všemu: řeč by vedli dámy, páni: připomínky měli: mír že nudí, nutí k přemítání – odmítnut by měl být, odmítán... Pročež mi do pokoje nesmí dáma ni, ni pán.

Mušle

Mušle je v přírodě. Tam její místo: v mlází: tam mušle šumí. Mušle je v přírodě – muž tamtéž na procházce: jda mlázím, slyše šumění té mušle, sehne se a hle: mušle, k níž hlína lne jak ulitá, zde leží: z prsti prsty vyjme ji, z přírody domů přemístí: do domu... Teď mezi stěnami je mušle umístěna: šumí, o mořích vypravuje muži... Muž mušli mne, ta šumí – namísto dechu nepřítomné ženy naslouchá muž šumu, jež boltec mušle v boltec jeho přelévá... Muž mušli mne – leč čela ženina se nedotkne, neb ona: přítomna není – je v přírodě, je na procházce: na rozdíl od muže i mušle... Muž v mušli hledá zapomnění.

Dnes ne

Dnes ne: dnes nepíše: piš ty – já diverzant jsem dnes: vlevo les, vpravo přes náves se kradu: psi si chřtány strhat mohou: psu zuřivému při zápase páteř nohou zlomit – to by chutnalo mi... Dnes ne: dnes neperu se – ty se se psem per: já za posla jsem dnes: vpravo lomy, vlevo les: mezi stromy mrtvá schránka skryta: křídlovka vítěze vítá... Dnes ne: to by tak hrálo! Dnes ty buď u muziky za mne, v polích při měsíci, u ní... Tohle je neodkladné. Mne vítr vítá: mezi stromy mrtvá schránka skryta: zpráva odpočívá, čeká... Špiónů cesty do daleka letí a oni po nich nespátrání jdou a tiší... Dnes ne: dnes nejdu: jdi ty – já: píši.

Měsíc lidí

Měsíc se vpíjí do asfaltu nebe... Měsíc bledě žhne: mé bělmo tebe zří žhnouc světlem stejně bledým, Měsíc se syče vpíjí v povětrí... Dým z kotlin stoupající větrí za nocí, kdo bled a bělmo bledé hledí směrem k nim: v ústech led, v bělmu tebe bledolící: ty asfalt nebe obzíráš jak sfinx, již Měsíc v zracích syčí rozpíjí se žhne: tvé bělmo v mé se vlévá: v ústech led: světlo nám shora taví hlavy: nad námi nebe asfalt tmavý a do daleka povětrím se sune z kotlin dým... Bled, bělmo vybělené tebe bledolící zřím.

Piš

Piš. Piš dopis, pojednání: král karnevalu sklání hlavu: maska přisazena k líci... Jak tehdy: zas ta mračna putující zvolna přes tvář Luny; postava plavná přejde v plášti barvy krve: král karnevalu kolikrát jak prve zahleděl by rád se podél balustrád jehlanem perspektivy – však pohled nyvý nedopadne více na stěp masky k líci jeho lnoucí... Kolikrát vzpomenout si toužil již... Piš: piš dopis, pojednání, zprávu: král karnevalu hlavu sklání smutkem přemožen: jen stíny žen, či spíše: *jeden stín* se sune podél rozvalin a trosek balustrád jehlanem perspektivy: však pohled nyvý, spalující, spálí nevinného: ta vřava, kravál karnevalu, valí se: jen v lebce jeho.

Mnemotechnické pomůcky

Jsou mnemotechnické pomůcky rozličného typu: jsou rébusy, jsou trojčlenky, jsou uzly na kapesníku. Jsou mnemotechnické pomůcky čtverý, paterý: čtverák v kole lámán dává lamentaci: jsou nad skalami v téže chvíli ptáci znehybnělí: jsou do sudého, do lichého počtu... Jsou mnemotechnické pomůcky také, onaké: svůj k svému přivine se: rámě k lokti... Jsou memoáry psány, zaklapnuty: klap! Pak po chodníku kostým vzduť vlaje rotujíc jak čáp či káča: mechanická panna: mám čáku na ni, leč ona nečeká a jméno vypadlo mi: Milena...? Milena? Slávka?

Na prázdninách

Být na prázdninách na horách, být na prázdninách sám: na chatě na horách... Ty hory chatu obstoupily jak lovci srnu lovnou, jak lovnou chatu – ne loveckou: lovnou, k níž povlovnou se cestou přiblížiti lze, když na prázdninách být na lovu na horách... Kdo k lovu vlohu má, je jako já: na horách sám a na chatě, k níž povlovnou se cestou přiblížiti lze: jako když lovec nepřistižen přileze se zrakem pásti na ní – na chatě k přebývání vhodné, na cestě povlovné, na srně, na lani lovné... Být na prázdninách na horách: to značí: volnou chvíli mít: přesprílišný klid – ačkoli často lovit, loven být, ačkoli často obkličovat v chůzi chatu lovnou... Být sám: to značí: za lani toužit: za královnou.

O metodě

Ne psát. Dyž důvod není: ne. Dyž se vzpomínáním se nevystačí: s myšlením věcí, které přihodily se mi dřív, než jsem si tužku, papír vzal a začal koukat na něj: tam nenapsáno nic... Podívat na měsíc se může, podívat na strom, na jelena... Ne, to důvod není psát to slovo: slovo nedostavuje se, co bych na papír moh psát, co bych nanovo moh tužkou umisťovat tam, kde nenapsáno nic: měsíc vjetvemi se neprodere, jelen nejde na mýtinu nalézat se, ne – a kdyby ano: to pořád nebyl by ten důvod psát to vzpomínání tužkou na papír, psát, aby líbilo se pisateli, ne: nestačí jelen na mýtině, nad ním měsíc jasný... Důvod je až když měsíc, jelen míjející mne je: krásný.

V kuchyni

Kuchyň je útočiště. Má okno na řeku a okno do zahrady: kuchyň je pokoj rohový: má okna na dvě strany. Sem hladem, hubou mlsnou hnaný hoch se za den často vypraví, zde začasté dlí návštěvou: zvlášť: prší-li ten den... Ačkoli právě nasnídaný zde lecčím ještě dojedena by mohl být a stát se najedeným víc než cítí se být teď... Mohl by – hled' – okny při svačině pozorovat déšť a hřešit na ten klid, jenž vlastní kuchyni je: zatímco déšť se lije... zadřímat... Hej! Hlad! Hošánek vytráveno má: rovnýma nohama je ve spíži a u sporáku: vaří ač není kuchařinka... Hoch topí pod plotnou, pánví břínká a topinka je tu: máslo na ni, marmeládu: konec hladu. Hoch nalévá si čaj a déšť se lije: po parapetu.

Do lesa na dříví

Zaberu. Zaberu zas a patama se zapřu. Slunce do úbočí buší... Zaberu. Zaberu zas a – nic: strom tažen po svahu se nehne. Zaberu víc: slunce do úbočí buší... pootočím kmen a: zaberu zpola potem oslepen... Zaberu zas: na rukou, na ramenou naběhnou mi svaly: jako by úhoři mi svými hřbety kůži napínali: ta tenze tělem prochází jak blesk... Slunce do úbočí buší: les chrlí pryskyřici: já duši: plíce mi plní spalující páry: vdechuji cín a vydechuji zlato... Zas jdu na to: zaberu: úhoři ohnou kmen až: hne se... Povolím potem oslepen a přivíraje oči... V lese ticho... jen slunce buší: do úbočí.

Zátiší

1.

Zátiší. Ty sni, smíš-li... Smýšlí se záduřčivě o zátiší: jen věci tiché, nejtišší zde mohou spočinout a ustavit ten kout, to místo: zatím si načrtnu je nanečisto: nůž, čajník, sklenka, karty hrací... Ty sni, smíš-li: já mám práci: smýšleti záduřčivě o něm: ta sklenka, karty, nůž k smýšlení toho druhu vhodné jsou: ani se nepohnou, do stolu nedrkáš-li: na jeho desce, svázány jak mašlí neviditelnou, ty věci ustavily místo, které nanečisto načrtnu si zas: nůž, čajník, sklenka: tré tichých věcí... Ty zatím: usnulas.

2.

Zátiší: jen jsme-li tiší, uhlídáme je: jak plane světlem zaplaveno: konvice oblá, sklenka, nůž: nic se nepohne, jen světlo od okna se na zátiší line: my, jsme-li tiší, spatříme ty věci plát jak grál: jsou jiné: *konvice, sklenka, nůž...* tak bych je nepojmenoval vida je v světle cínovém se skvět tu: jsou jako kameje, jež měkce zrcadlí ty věci: jako by světlo spíše téci nežli planout mělo... My uhlídáme je, jen jsme-li tiší... Světlo omývající ten nůž, sklenku, oblou konvici teď právě potemnělo: zátiší hasne: venku zatáhlo se: šero sílí... a my už nejsme: kdo jsme předtím byli.

Puška

Ach, puška: ta tíže v zápěstí a paži... K pušce páže dobře mít, jež nazpaměť zná ráži a pušku k boji připravenou předat zná mi... Ach, puška, zbraň: ta znavit zná a srdce mámí – jak chceš se braň té moci: ta tíže v zápěstí a paži přemoci tě smí a může: i kdyby na střelnici růže jen to měly být, co v hledí oku ukáže se... Jen skrze zbraň tvá vůle v prostoru se projevuje, když obloukem jej protne: ona je tím, co nese projektil až k cíli – co cílem je, pokládám za druhotné. V tom je – abychom správně tu věc pochopili – smysl zbraně: nikoli způsob války, leč způsob náklonnosti, kterou – neočekávaně – smíš cíli svému zjevit: z dálky.

Maska

Maska mate: mám skákat? Podeváté smát se? Ne: jen skrze masku tvář si nahmatat: to čelo, kosti strmé... maska mate: podeváté nahmatat ten vějíř svalů, kůže: maska nesmekne se: nemůže. Jen nůž by mohl tváři odpomoci od ní rychleji než čas: sloupnout ji, srolovat. Mám skákat? Podeváté smát se? Jen skrze masku syče tvář si nahmatat: to čelo, neúhybné kosti... svalstvo masky mate: jak najít mapu k ní? Bolestí syče podeváté ptát se: jak pomoci lze tváři? Čím maska mate...? To oči, oči skrze masku z tváře: září.

O literatuře

Jsem čtenář na louce, jsem začten v trávě: zde trávím čas, zde užívám si volna... Kniha v mé dlani příliš volně uchopena, ach: vypadla mi, stránka ztratila se: obvyklou strážní četby na louce jsem stížen, však: nezatížen každodenní povinností – ať již jakoukoli... Co hlavní nyní: užít zcela prázdninový čas: trávit jej kupříkladu četbou v trávě, jsemť čtenář na louce a coby onen: na louce duchem nepřítomen: vždyť v mysli své se příhod účastním, jež louky vně se dějí: na moři – pod ním nejraději: jsemť čtenář o ponorkách, mechanických plicích, jsemť čtenář o chobotnicích: ty rekvizity v dětství již mne upoutaly a nyní v dospělosti rád čtu o nich zas: pod vodou je mela... ach: kniha vypadla mi... a snad i stránka nějaká se léty poztrácela – však děj má tah...! Tak plyne prázdnin čas...

Rituály

Rituály: věci, jež započaty byly jen, aby se staly. Věci, jež činěny, by byly dokonány: hry s věcmi, jejichž hrany, rozpory a čepy míněny k zaklesnutí jsou: zde posun učň, tady pootoč: věci se zaklesnou jak čelist klapající: klap! *Proč?* – někdo chce se ptát. Chm. Cíl rituálu: činěn být, udržován vchodu, dokonán – cíl jiný smí mi: unikat. Být činěn značí: zbaven srsti, nadbytečných částí: nechť pouze hrana, rozpor, čep je zachován: ty k zaklesnutí slouží. Zde posun učň: krok sun krok, zde pootoč... *Proč?* – tak po smyslu rituálu blbec ptá se jen... přec: aby tanec skutkem učiněn byl, zbaven srsti, dokonán a: klap! – tělo do prostoru zakleslo se skrze hranu, rozpor, čep: ty tvarem jediným se staly: jak letkou dosud osamělí ptáci... Pro to dokonavé bytí hrána hra, činěny rituály... Pro tu: koncentraci.

2.

Další exteriéry

Zimní soumrak na horách

V lesích hřmí: sníh. Hřmí podél řeky, na svazích. Hřmí sníh, hřmí
horny větru: hřmí mezi stromy, nad nimi a v nich. Sníh hřmí: srdce
usedá. Vítr mi rozřezává tvář... Nad krajem soumrak, když lesy
opustím: nad krajem mračna, karmínová zář, když ohlédnu se k nim
a po hřebenech v světle šikmo proudícím se k horám hnu... Zde
mlčí sníh – hřmí lesy v údolích... Zde: krajina klidu plná. A shora
světlem ledovým ji tiše žíhá Luna.

Světlo sněhu

Světlo sněhu vzlíná proudem pomalým: jak réva pne se po oblouku svahu. Světlo sněhu vzlíná, noc nepohne se: jen měsíc taví svahy světlem svým: to světlo klesá v kaskádách, přes svahy přelévá se sněhem odráženo zpět: vzhůru do prostoru: měsíc jeho střed, do něhož – matné – míří světlo sněhu: jak květy jíní šedé dýmem mrazivým... Noc nepohne se – jen měsíc taví svahy světlem svým... Mé oči kalné jsou a matné jak ty květy, rty rtutí letovány: cín v celém těle, tepny zledovatělé: vzduch má hrany... Je pozdě hnout se v běhu... Noc stojí... Měsíc... Světlo sněhu.

V lesích nebezpečí

V lesích temno – byť sníh. Luna neleze... Zážitky nečekané zažít: předsevzetí... Z domu jsem o půlnoci vyjel na lyžích. Sníh žhne, v lesích nebezpečí: bezpočet pastí lyžaři nastraženo. Kdo ráčí klásti ony pasti? Pán? S vámi? I s tebou? V lesích temno, v lesích – náboženství... Říznou sebou: ret rozražený krví barvím sníh, jenž v lesích bělá se jak mlíčí... Zase sníh syčí pod lyžemi: ozlomkrk lyžař z údolí se dere: v lesích – hysterie: sten unikne mi... Zas jdu k zemi – však lesy končí již: přede mnou louky sněhem pokryté a spící... Stanu oddechuje... Nad údolím mír... Sníh přimrzá mi ke skluznici...

Město odejít

Město odejít: jít kam mě kroky: hlava nehlava. Jít, město odejít... Psi zlobjeji se: štěkou: štěk! O kousek dál je noc. Jít, jít dokud neodejít město, dokud nezanechat za. Kolikrát chtít jít tak jak dnes: nalevo hlava nehlava: chtít víc než zdrávo: nalevo napravo nehledět: jít jako tolikrát už chtít: město odejít, odejít za horami: až tam, kde měsíc do krajiny zalomí můj stín... Krájena štěky noc, zavytím: pesove zlobjeji se na mě... Dnes město navždy odejít: ona psiska ruše rušit noční klid: zadusat podpatkami na silnici - zlobjeji se psíci: domy minu, ploty, les... Noc plyne štěky nerušená: je vhod ten klid... Jdu hodný, hoden: město odejít.

Velký pátek

Luna pročesává lesy, praží zemi: pole pukají a pán je na útěku: mezi kopci prchá, po plechu krajiny se žene: poplachu píšťala v lopuchu ucha jeho kroutí se jak had: Luna pročesává lesy, mračna vzducholodě nad nimi se sunou... Pán je na útěku, panák zdrhá: pole pukají mu pod patami: pámbu s námi a zlé pryč – vichr větrolamy láme, Luna jako rýč se dotkne polí: země upražena: pán dupe po ní, po plechu krajiny se žena: jak holí kdyby tloukl duní plech a prach se zdvíhá... Strach pána drtí: tíha Luny, tíha vzducholodí nízko nad zemí, dech žáru světlometů propátrávajících pole: všečen ten zmar, ten zmatek, když Luna praží zemi: na Velký pátek.

Stráň

Stráň je plynulá: to líčím scénérii. Stráň plavná je: půda jak ploutev vodopádu úbočím vlévá se do povrchu pole: líčím scénérii v oku olivovou hněď, zeleň močálů a řas: stráň plavná jeví barev přelévání: jedné v druhou... Zas ptáci nalétávajíce na ni zobáky opíšou ten tvar... Je vzpruhou pro oko proud barev: šedí skal, zelení mechu, hnědí listoví: oko jako by polaskal, když přehlížím tu scénérii: barvy se slijí: v mysli mi zaplane sametu lesk: stráň vláčná je jak: stesk. Stráň proudí: nepomíjí.

Na projížďce

Smráká se. Kolo syčí. Jedu deštěm, den ustupuje, ze stromů, z nebe voda stéká na silnici, jež jako had se leskne mezi lesy... Smráká se: mračna promočena plují: já ztracen kdesi... Kolo syčí samospádem, vůkol ladem lesy leží: lesy opuštěny: lesy úzkost vzbuzující... Z nich vyjet toužím náhle po silnici lesklé jako had: uhlídat dům, usednout k ohni... Dělej, pohni! Ať kolo syčí – máme kvalt! Smráká se. Mračna promočena plují: já letím mezi nimi neb voda stékající na asfalt je bledě zrcadlí... Dlí v dáli lesy, když jinde kdesi k domu jedu: pobledlý.

Den duní

Den plane, duní: lesy jak varhany se ozývají. Světlo stíny tříští, krájí na kusy: rámusí vítr – vymetá ten kout, kde zlekán hlavy týl si předloktími kryji: den duní: dunění nepomíjí... Lesy jak parolodě pece planou letí po úbočí hor: hory: slyšet horny pěti – mít se na pozor-u jejich pat... Den duní: naslouchat: to duní čas: poledne: vpůli den se láme, tříští na kusy: zní varhan hlas: vítr rámusí: jak obrněná jízda vymetá ten kout, kde zlekán hlavy týl si předloktími kryji: dunění nepomíjí: den o dno údolí se zachytává: dunění, skřípot: vymetena hlava, vymeten ten kout, kde dosud bránil jsem se lokty zdviženými... Je květen. Dny duní... však noci jeho souladné jsou s mými.

Prostor

V chůzi se zastavím: listoví klenbu světlo prolomilo: jsou stíny, zeleně a zlato sjednoceny jím: zde tvary nejeví se nezávisle, nejsou co jednotlivé znát: je světlo listovím sem prolamující se svisle přetavilo: kontury kmenů, listoví a trav jsou rozleptány: vše se slilo ve vodoпад zlata, zelení a stínů: prostor je celistvý a pružný, a zavane-li vítr přes mýtinu, ten pohyb přenáší se jím jak vlna: má hlava proudícího světla plná... Pak: znovu vykročím.

Na procházce

1.

Jsem na procházce: nad snítkami sním kráčeje po úbočí kopce: sem slunce naléhá až květy praští... Jsem na procházce, procházím beze spěchu: můj krok je volný, sním nad snítkami, jež po úbočí nesu si: žárem praští květy, pukají silicemi: ty nozdrami se lijí a lebku zapalují mi jak svíci... Můj krok je volný: má účín očišťující ta vůně: zas znovu ke kytici skloním hlavu po úbočí jda: slunce mi nepřidá: nepraští jen květy, leč i kůže zad... Čich silicemi rozemletý rozhodnu se náhle nesetrvávat dál na úbočí kopce, na lukách, kde přes nos praští květy hocha na procházce, kde nepuká jen kůže zad – i sama luka rýhují se táhle krájena sluncem naléhajícím... Krátce: kráčeje stínem podél řeky nyní nad snítkami sním.

2.

Sem na prochásce: du s kopce. Sem na prochásce: kytku na louce si nesu: kytku heskou – né vošklivou: heskou kytku s kopce nesu na prochásce si: du po louce jak procesí: jak né jen jeden chlapec – jak chlapců víc tu dupu s kytkou v ruce: dupání zahání jedovatý hady! – a ještě jiný zdrhají: srnky a jeleni – protože ňáký vrčení je slyšet nad kopcema... A hele: už je tady: letadlo letí mezi nima... Jó, to se někdo má... tak třeba já: dyž si na prochásce kytku s kopce nesu a ještě různý dojmy: nadoma.

Vzduch

Vzduch se nepohne: já taky ne. Nekyne naděje, že by snad větrem vzduch se stal a vlasy polaskal mi pak... Ne. Kdepak. Tlak atmosférický to dusno podporuje: vzduch se nepohne a jeho hutnou hmotu cikáda křížem krájí: jak někde v hutích hlučno tu je. Hledám ji: má hlava rezonujíc zvolna rotuje: zrak šero prošacovává – cikáda zašila se: louka je tmavá... Vzduch bez pohybu zase. Já taky... Ne! – nekyne naděje, že by snad větrem vzduch se stal a z kůže pot mi vysušil... Ne. Vzduch: se nepohne – jen zuby pil: tu hutnou hmotu cikáda krájí napolovic: její ječení se do tmy zařezává: zatnu zuby: má hlava rezonujíc rotuje: jak někde v hutích tu je hic: cikáda snad i měsíc dnes by přepůlila písni pily... Trvat to ještě chvíli, řval bych víc než ona... Však: mezitím: stromy se: rozševalily.

Nad údolím

Nad údolím dlím: slunce klesá za protější vrch a zlatí stráň, kde v sedu prodlévám: skráň zlatou, čelo oroseno... Slunce se sklání za protější vrch... Ač nad údolím navrch mám, přec nejsem prchlivý: mám jméno míru, tklivosti, když slunce klesá za protější vrch a vůkol rozhostí se klid, v němž síně lesa luhy podmořskými zdají se mi být... Nad údolím dlím v tom zpomaleném čase: proud protisvětla procezený stromy činí mé tělo žíhaným: má hlava hlavě lovce, mé srdce andělskému podobá se... Mám jméno: milosti... V listoví rozhostí se klid... Potemní stíny... Jak slunce klesá, hasne den... Já hledě do údolí jako do hlubiny zůstanu nad ním: fyzicky přítomen.

Noční země

Prostor je propast, v níž tepe tma: jen nízko nad obzorem požár zhasíná jak stále užší stuha nachu. Prostor je propast, hlubina tepající tmy, již čelo beze strachu nastavím: perutí pár jak stín mi přejde přes ně: přede mnou temná luka: noční země: prostoru propast, již myslí poruším: a nejen jí – i tělem rozhrnuji vlny tepající tmy: noc z úbočí se valí: já na temeni jsem: v propasti prostoru ten vrch je pouhým dnem: v záklonu kam až dohlédneš noc tyčí se jak věž a shlíží na tě: zakloněn do závratě hvězdy zřím očima ledovýma rtutí... Zas ovzduší se ohne za perutí tvarující noc: jí čelo nastavím: ať stín tvůj přejde přes ně... Přede mnou temná luka: noční země.

Elf

Jsem elf: jsem vodnář, vodonoš, jenž za soumraku zahradami kráčí: zdalipak uráčí se elfu zalít květy žárem zprahlé? Ach, ovšemže: vždyť proto pěšinou se bere... Vysoko zdvihne džbán: to gesto táhle odvine se: sval tahem napínán paži vzhůru nese, nese pěst: v ní džbán: v něm voda: svěžest utajená pro chvíli jako je tato: již vodní vlna vyvázána z pěsti: krůpějí tříšť jak vybuchnuvší zlato vzplane v listoví neb slunce nachová již nízko a světlo šikmé je, když proudí zahradami, plní aleje... Elf zahradami kráčí den co den: jestliže za soumraku uhlídáme je.

Miriam

Jsme v krajině a noc se chvěje. Dřevo voní. I pole: slunce je spalovalo celý den... Jsme v krajině: sem mír se položil: já z míry vyveden: jak dřevo voní! noc se chvěje! jak z klenby hvězdné sněží světlo na aleje! Jsme v krajině, jsme v polích v polovině noci: dech se tají: mně. Jí ne. Ji málem neslyšet... Jak tajemné je v krajině s ní být, mír obou sdílet smět: mít mysl omývánu jím a srdce navštíveno: je mírné jméno té, jež doprovází mne; je třeskuté jak světlo hvězd, jež sněží na aleje, jak vůně dřeva polí řeky nozdry spalující... ach, spočinout, když noc se chvěje a nepočítat potisící v polích kroky sám... Jak mírné jméno té, s níž míváme se tam, jak třeskuté je: Miriam.

Gravitace

Krajinu rozrazily blesky gravitace: kůra puká: lámou se pláty půdy: jdi tudy: úvozem: skály nalevo i vpravo. Znovu vyzdvižena zem a sražen vrch. Prchej po dně, po hřebeni na povrch, jenž v žáru slunečním se na prach praží... Slez úbočí a dolů: pomůženo bude tomu, kdo se vynasnaží dost a hnáty nezláme si! Dole: údolí se lesy vine a na dně jeho: řeka: chlad ti tiskne tvář, tvá záda potahuje jinovatka: je vratká noha na kameni: to není promenáda... Zrada: lesem neprojdeš a řeka brání: ústa plná proklínání slezeš další svah – spíš věž: jsi znovu na hřebeni: teď na všech stranách, kam se hneš: propast zívá... Nebe temní... Vítr, ptáci... Dole lesy... Rozhlédni se: zůstaň, kde jsi.

Přes hřeben

Pole prahnou: žár žehná jím: v mračnech prachu skály vybuchují k nebi: v mých nozdrách dým, v mých očích světlo rozlomené lesem nehybným... Pole prahnou: hnout se jimi: přejít přes hřeben cestami žárem žehnanými... Co v nozdrách, ústech zahoří mi jako roztavené zlato: svah luk je stínem lesů překřížen... Žene se vítr přes prahnoucí pole: jím čelo omýváno nepolevím v chůzi: odejít z plání: údolím již brzy budu blíž... Když v domě stromy stíněném se z okna zahledíš až sem: zvedaje prach a pokryt jím já v dálce přejdu: přes hřeben.

Měsíc a skály

Měsíc a skály: jako by proudy měsíčního světla v prostoru průrvy otvíraly: prostor praská krájen stíny, jež jako nože vnořily se do krajiny... Kdybychom na zrak spoléhali: hledíme na měsíc a skály – však zatím obrys lesa útesem se stal, jenž proudy měsíčního světla stínem dělí. Tak – aniž bychom chtěli – vidíme prostor průrvou prolomený, do níž se shora podél stěny stínu světlo lije: ten prostor bezedný je... zdá se být... To bezčasí, klid skal ve vlnách měsíčního světla, prostor, jímž jako kdybych vstupoval do světa rovnováhy jasu, stínu... Teď na rovinu. Jak jsme již zmiňovali – není to měsíc a *skály*: ten klam mi v oku, v hlavě povstal kdesi... Hledíme na měsíc a: lesy.

Háje bříz

Háje bříz: přemítám uléhaje v nich... Jsou svažitá ta úbočí, na kterých břízy bělají se: zdržím se tam: ne stísněn – zasněný: sám... Jsou svažitá ta úbočí a světlo souběžné je s nimi: po svazích šikmo do údolí stéká: rozžihá šero hájů zlatavými stíny: v mých očích řeka světla... Ve tváři vepsán mír přemítám mezi kmeny bříz... Ne stísněn – zasněný... Bez hnutí břízy bělají se: háj vpůli seče světlo kosé: mne mine – břízy rozžhaveny jím... Listoví pohnulo se: zvedá se vítr: v korunách stromů rýha vyorána: uši plní šepot trav... Háj bříz je k blaženosti brána.

Příští exteriéry

Kopyty tepu zem: do pasu vysvlečen prach zvedám mezi poli... Ve větru voní med a luka zprahlá: hlava hoří: vzduch, do něhož tělo letíc noří se jak nůž, je žárem pružný... Kopyty tepu zem do pasu vysvlečen a luka na prach zprahlá voní: hlava puká... Pak: pole, luka znehybněla: stojím tu hledě, naslouchaje, vlny větru kolem čela... Krajina zezlátne a zmatní: v soumraku chladne země: přešlápnou, v očích slzy... Bohové dotýkají se mě.

Prázdné exteriéry

Večer výhružný je: vracím se alejemi v spěchu: světlo mraky skrz se lije pokovujíc stromy: to světlo, večer výhružný a vítr, jenž se zvedá, mi srdce zlomí snad: vracím se alejemi rád, že dům již v dohledu je... Však: večer: vrah, jenž dýku do zad zabodne mi: ke dveřím nedolezu: je němý dům: já zapomněl: nikdo tu není... Večer vře: vítr stromy trýzní, světlo pokovujíc je se lije... Nikde nikdo: divná harmonie srdce láme, mění: zpátky k alejím a dál: ať večer výhružný je víc, ať stromy víc jsou větrem rvané, ať nikde nikdo, nic... Ať: ani já ne.

3.

Svět zvířat

Svět zvířat mívá svět lidí

Svět zvířat svět lidí mívá. Lidé civí: psi žertují... Hvězdy nad stájem stojí, lidé se diví: je divný čas, svět zvířat mívá náš... Psi sýpky obejdou, kočky klenotnice... Soumraku ten čas podobá se: v něm lvi a paviáni řvou... My prošvihli to, přemítají lidé, zvířata nevětrí nás již, zvířata odcházejí: jejich svět mívá náš... Psi žertují: my civíme tu na ně... i psi, božínku: co bez psů počneme si? Soumraku ten čas podobá se: hřmí a řada zvířat řídne: tahle jsou poslední: méďa s mámou, velbloud, lev... a: je mi líto: zvířaty svět náš právě pomínut: my prošvihli to.

Ten, kdo je dobrodružný

Ten, kdo je dobrodružný, ví, co míním: v houští lze se skrýt, den mračny dunící zanechat nad úvozy – však za nocí, ach, za nocí pak průzkum přes planiny vésti: průsmyky smyšlenými: v průzkumu s vlky, káňaty si nezadat: ten, kdo je dobrodružný, ví, co míním: krajinu měřit mírou kroku, s měsícem po boku se po úbočí hnát: to za nocí, ach, za nocí jen lze – ve dne ne: ve dne v houští lze se skrýt, na mlhou matných mýtinách: s jeleny, vlky nezadat si: ten, kdo ví, je: neviditelný... Tím míním: v plášti s mlázím splývá, průsmyky smyšlenými průzkum může vésti... Však za nocí, ach, za nocí pak na rozcestí stane samotný a mužný: tehdy je zlo-, tehdy je dobro-družný.

Telátka

Telátka mají tu školu, tlamami vodu kalí... Jim u oháněk zas se psíci rozštěkali: malí jsou, mami, oni i ona telátka: co jsme se naběhali do školy s nimi! Překrátká byla nám ta cesta podle plotů... Telátka mají tu školu: den co den ze dna potoků tlamami zvedají kal... Z psíků ten nejmenší pak žalovával na ně: že jsou pomalá a psíci kvapí... Telátka napila se zas, pomalu navštívila školu, odešla, pominul ten čas... Telátka vrátila se, hubami nitě ze slin tkala, kalavá voda tekla v potocích: telátka laskavá by byla víc, nebýt ta voda zakalena: laskava byla by telata ona, tlamami čela lidí líbala by, posté stav prostoty zastávala: vtělením jeho byla... tím se lidem: zalíbila.

Štíří procházka

Štíří procházka se v lesích odehrává, nedaleko domu, navečer: tvar oválu má dráha ona: v chůzi se odehrává hra: tělo váhá před sebou tůň tmy... Dokud se nesetmí, je štíří stín znát mezi stromy: přes kámen, přes kmen přetáhne se, neselhává, postupuje k mostu: u skal tvář štíří ze tmy hledí vzad: je stínem ostrá, hranatá, a hra ta odvine se dál: ves v údolí štír obkličoval opsav ovál lesy... Tu náhle vzpomene si: má povědomý tvar ta dráha: hle: původ důvodu té hry je: cesta zpátky: soumrakem, nocí přes kameny kmeny: pod srdce matky.

Lovecká příhoda

Měsíc... Světlo měsíční se snáší do smrčiny: měsíc mezi haluzemi zemi škrtá stíny... Lesy – v spleti svázány jak síť – se táhnou podle hor... Měsíc za obzor se skryje, vítr haluzemi hne-li, melodie divná zazní smrčinami... Lovec nevystřelí: úzkost velí: nepohnout se ani: jelen přejde, laně samy sebe spatří v očích svých jak hledí jedna druhé v zrak... Měsíc za obzor se skryl, stíny naopak se hnuly: světlo však proudí odjinud: to světla laní míří haluzemi sem jak světlometry... Lovec nevystřelí: úzkost velí: nepohnout se ani... a hne-li přec se něco v smrčinách, pak pouze vítr... Lovec strach svůj skryje... Však úzkost: trvá: zas lesy letí divná melodie...

Smysly

Květy sladkost vydechnou: květy noci květnové, v níž na kost dotýkán se cítím být vesmíry nad lukami letícími... Květy sladkost vydechnou: smysly zanítí mi... Mlčí, kdo nocí květnovou na lukách k Luně pozvedají čela – já vida ji: sklopím hlavu... Květy sladkost dštící bez milosti ohlazují kůži kosti těla... Luna mlčenlivá mívá, doběla palčivá je vůní květů těch, přísvitem těch těl, jež jiná těla touží znamenat, být jimi znamenána... Dál jsem to zapomněl... Květy... Smysly rozemlety... Srdce: rána.

Léto je chladné

Léto chladné je. Jasmín srší blesky vůní. Jasmín roztříští se nečekaně v ovzduší jak v tůni chladu: matní lastur, perel lesk – léto chladné je a zavinut jen chlad ten přechká hlemýžd', hmyz i myšilovi. Je květů jasmínových vějíř vržen do listoví vodou těžknoucího: zavinut jen vlhko přechká hlemýžd'... myšilovi, můry letmo všimnou si ho jen: jsou na lovu: přeženou se rychle, přeletí... Shůry jasmínových květů vír se snáší v chladu třeskutém a blesky srší do oblohy matné perletí: zavinut jen léto takovéto hlemýžd' přechkat může: i myšilovi vědí své větříce nosy ledovými: léto je chladné: je polární ten chlad a lépe nebude – a bude-li, pak letos ne. Napřesrok. Snad.

Obrazy násilí

Obrazy násilí v mé mysli syčí jak páry vzplanuvší: pryč z tváře světa, vši, které užíváte ji: tvorové nižší, kteří zkracujete dech vznešených říší... Rty v úsměv vzduty: jsem tich a nepohnutý: obrazy násilí mi sviští palicí: psi, lišky nepřičetné, přes Lunu bojechtiví ptáci, hle: Malý Lucifer na ni vyjící: ten obraz vrací se mi zas... Pak přiblíží se kondoři a koně: kopyta, drápy krví zbrocené... Váš čas vypršel, vy blbci: pryč z tváře světa... *Mě ne!* kdo křičí – půjde prvý: on, ona, ono, ty... Jsem tich, jen v lebce tah jak v peci: obrazy násilí: žár čistoty.

Zpěv

Královno noci, tělo temné lesku kovového, vtělená nenávisti, něho dýky, blesku, kosy sečné: královno noci neustupující, věčné, napjaté nad obzory jako plachta bouří vzdutá... Královno nepohnutá na vrcholu hory, kam pohled nedolétne – i kdyby chtěl jsem němý hledět do ohně tvých očí... Královno kraj, káňat, ocelotů, kteří otočí se po mně, pokyneš-li jim... Královno noci, v níž ptáci jako dým zakryjí Lunu hvězdy světla měst: já odvážím se snést těch temnot břímě... Pohne se tělo lesku kovového: vtělená nenávisti, něho... tehdy vezmi si mě.

Je večer...

Je večer: čas lázeň vzítí. Je večer, mračna v soumraku se hnou jak vlnobití. Je večer: čas lázeň vzít, omývat tělo pokojnými gesty, vyhlížet oknem ven a od stromů a cesty zrakem navracet se sem, kde kůže dlaní omývána, kde voda chladnouc stéká po ní... Je večer: hory nakloní se svahy svými nad hladinu noci: čas omývat se v lázni, oknem hledět ven: dnes naposled mi bude moci slunce pohasínající vrhnout na sítnici stíny stromů, obrys cesty... Čas je zpomalen, když pokojnými gesty obléknu se; pak volně vyjdu z domu: vnímání celistvé – ne kusé, jak *předtím* bylo tomu: dřív, nežli večer byl a s ním čas lázeň vzítí: dřív, nežli mračna v soumraku se hnula jako: vlnobití.

Jak milostná jsi...

1.

Jak milostná jsi, jak milosti plná! Pohni se naposled: jak kosatka když plachetnici rve: tvář od krve se pohni, pohni ústy svými usmívajícími se jen zpola – zpola běsnícími... Pohni se naposled: o mne tělo ohni: jak milostná jsi: proud něhy krájí klín i srdce moje: jako by bez boje se tobě zabít zlíbilo mne: pohledem... Milostná, zlostná, nelitostná jsi: tělo neoblomné jako poprvé... Pojď: tvář od krve jak krajta, jež hlavu ohne k ohni: pohni se naposled: živly jsou s tebou, na mé straně: čas... vidím tě přicházet: blesk pročešává noc – a ozařuje nás...

2.

Jak milostná, jak nelitostná jsi... Jak strašlivo je hledět na tě: páteř ohýbaná do závratě... Jak milostná jsi: jak my oba: zemdlení navýsost: sto polibků úst prahnoucích, sto objetí, sto stenů tvých a mých: jak strašlivo je hledět na tě, hledět ohnut do závratě: čím sten stý či prvý moci vytrhnout ti z úst? – jak lačná jsi: jak poušť prahnoucí pod Lunou: svět horečnatý, pustý: půst předlouhý smět tišit tělem tvým, tak milostným jak dost by mělo mít až k smrti doděláno... Já teď hned vezmu si je tak, aby to bylo naposled, aby ses z nelitostné vláchnou stala, abys měla dost: jak poušť prahnoucí pod Lunou, když touží dešti vydána být na milost a... Teď. Jsi skvostná.

Mě ne

Mě ne, ach: mě nechej Měsíci, mě ne... matu se v polích navečer: vše je změněné jak dohasíná den: úplněk letí nad lány pšeničnými: je krvavý a oči rozžhaví mi jimi zrcadlen: můj rotující stín pokládá do pšenice: klasy přelévající se zlatorudě žhnou: lán už už vzplane... Mě ne: mě nechej Měsíci, mě nech... Od západu, zpod obzoru pecí sálajících dech spaluje pole... Mě ne... Mě ano: srdce rozerváno mordu zdvihnu: zde, dole jsem, z hlubiny tíhnu k tobě hlasem tepen svých: jím v polích štván být, lovit v nich, tvým žárem žpit žrát noc, kdy vše je změněné – a jiná ústa slyšet naříkat: *mě nechej, Měsíci, mě ne...*

Vztek

Vztek: sekeru vzít a: sek! Syče se sekerou jíti jako krupobití: kušny kůži v čumák protaženu lesy se hnát a stromořadím: já k zuřivosti radím... Vztek bych se: sekerou v polích nepořídím – srp si řídím: ať ostří syčí mezi klasy... Sekery užiji jen na komolých kopcích: chcípat na nich vzteky: hlasy k smíru zvoucí jsou mi k smíchu: nasliním prst: je bezvětrí: v tom tichu kušna vzteklá po kraji se točí: kudy se, kurva, kudy dát? Kam stopa vede...? Tamodtud vítr vane! Povětrí bouří! V krvi a kouři slunce zapadá a jiné světlo – bledé – Luna začne líti: jít pod ní lýtý jako krupobití a syče ostřit sekeru i srp: čas k projevení síly: o násilí snít a trpět pro svůj vztek: sekeru vzít a: sek! Sám sebe porazit.

Di

Di v lese. Di po pěšině: najdi klacíky a kůstky, aby šlo hrát si s nimi. V lese di, neboj se: najdi klacíky a pírka ptačí: pár jich stačí, aby hrát a zaklínat šlo jimi: pár anebo devatero... Di v lese, v lese di, kam se ti chce: vlez. Po pěšině, cestou necestou a mlázím... Stát: písnička v puse zamrzne mi: klacíky, pírka vysypaný letí k zemi: bojím v lese: na pasece srnci zadupali, sojky řvou: sem na útěku vocad dechu popadaje: ten dupot, řvaní, kykyryký v lese ozvěnou se nese a bojím ještě víc se tam když kolem skal z kamene skáču na kámen jako bych tancoval: nejdi tudy více, vale dávej lesu: tam bojím. Zamávám mu... Po louce si kůstky v kapse nesu.

Teplo

Teplo: přítomnost: staletí v slunci stát: proud žáru svaly, kostmi svými nechat putovat... Teplo: přítomnost: co bylo, je a bude: staletí vlny infrarudé tělem linou se a pak: dost. Staletí: minulost... Se svaly zvláčnělými z místa hnu se: žár pomine, pozvedne se stín: staletí klesat nocí do hlubin: tvar zářící a těžký, jenž odevždy byl, je a bude... Ode dna vlny infrarudé vzhůru vysílat jak zpěv: ve středu hlubin výhní být, žhnout bez prodlev... Budoucnost: chlad: staletí vychládat... Pak: dost. Kostí kamenné a kůže pokovená: vzhůru se hnout je změna nad mé síly... Zbývá: na dno ulehnout... Kry pevnin podzemních se prolomily: v hlubině pod hlubinou: proud. S ním plynout staletí... Noc vůkol trvat bude, rozevře se ve mně... než vlny infrarudé zahoří mi vstříc: z jádra země.

Luční kůň

Luční kůň se pase: na lukách. Je klamný: ohnut jako luk se chystá... brnk! – přes kopec přehoupne se: skoků činí tré či čtvero... Luční kůň je: živé pero. V síni lesa kdesi tůň, kde pijí koně luční a pak... brnk! – skoků tré či čtvero: přes kopec přehoupne se živé pero zpět... Je klamný luční kůň: ohnut jako oblouk luku pootočí hlavu: vyrazí mi dech ta maska: hledí démonovo! Čelist z oceli a plástve očí: zpřeházím slovosled, když bez pohybu hledí na mne... brnk! – klamné ono ustrnutí: kůň letí povětřím jak šíp vzduch pilující: v jednom smrt, rytíř i ďábel v celé kráse: přes hřbet kopce přehoupne se nadél luční kůň... je klamný. Na lukách se pase.

Svět zvířat

1.

Den temný, barvy mlhou matné: mít málo: pouze nepodstatné... Víc cítit na svazích a v lesích: víc než mít: mít málo: téměř... nic: kameny, listy, stopy ptačí... Srdce, oči, ústa ráčí víc než barvy mlhou matné: na svazích lovit, déle v lesích dlít: až se svíraty sdílet vjemy soupodstatné: víc cítit klid, jímž v mlze údolí je zaklenuto – víc větrem vytržen být z něho: poslušen srdce neklidného v lesích skřípat zuby: víc: mířit do záhuby... Víc: nechtít. Nakonec tedy nechtít téměř nic: jsou s dobrodružstvím znaky jeho soupodstatné: barvy mlhou matné srdci, očím, ústům stačí: kameny, listy, stopy ptačí.

2.

Den temný, barvy mlhou matné... Vzduch chladný je, chladné jsou vody tekoucí sem z hor... Den temný, temné mínění mé, barvy mlhou matné planou zelení, rzí, okrovou: své vjemy se zvířaty sdílím v lesích nad řekou. Den temný je, večer temní víc, vzduch chladný, ledový: vítr mlhu žene po svazích a strží, úvalem mých plic: tělo, chladné jako on, jak ona, postupuje lesy zpola skryto v ní: nerozední se víc: dnes ne: temné mínění mé: pomalu postupuji lesy: svaly mi kloužou po kostech jak po kamenech hadi: své vjemy se zvířaty sdílím: ona i já jsme rádi v krajině v den temný: vodu z větví kanoucí, barvy mlhou matné zříme tiše; pomalá naše těla... Já křehký chladem a ve svých vjemech jemný víc než ona. Ona ostrážitá, ostrá: víc než já, víc k zabíjení svolná... Den temný je a temní dál, byť: zvolna.

Srna

Tu srnu mít: tu smět milovat: tu krev, ty šlachy po kostech se pnoucí, samet slechů: slepý náklonností být: však pohledem jen vlastnit – nezabít... Svah do údolí vede: po něm soumrak stéká: všude klid – jen zdola řeka, v dálce pes se ozve: nad ním měsíc visí... Ona na úbočí váhá. Smí si vydechnout, kdo za soumraku sleduje ji? Všude klid: věci nedějí se: v tom tichu dech je slyšet víc než měl by být: ona znehybní: stát za soumraku na úbočí přímo proti ní je jako: zkamenět – jen pohled naše hlavy svazující drnčí jako drát: tebe smět milovat, ty nekonečně plachá: tvou krev, tvé šlachy po kostech se pnoucí, sametu slechů smět se dotýkat kdykoli zamlout si... Slepý náklonností být. V tom tichu pohledem tě vlastnit – nezabít.

Hoch ve světě zvířat

Hoch posedává na temeni hory: pot stydne na něm... Nebe temní... Turecký je sed, v němž hoch se otáčí a posedává... Na temeni hory bolí hlava, je-li vítr jako dnes... Hoch hory přehlíží: údolí na dohled, kraj vůkol v kouři leží: hoch přes srdce by nepřenesl nevylézt naposledy na temeno hory jako na pobřeží oceánu dýmu, který krajinou se valí v poslední den léta: již podzim ve větru je znát, ve stínech perleti, jíž pole, louky, meze potaženy: ve větru vůně změny jak melodie tklivá: ne hlava – srdce pobolívá hocha, který do údolí prochládaje hledí, smuten po kraji se dívá: smuten pro zvuk nezvučného... Nůž, kámen, ptačí pero v trávě vedle něho. Hory na dohled. Hoch otáčí se, posedává: to turecký je sed.

Jaroslav Pízl

Svět zvířat

Edice E-knihovna
Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala **Městská knihovna v Praze**
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání
Verze 1.0 z 24. 3. 2017

ISBN 978-80-7532-647-8 (pdf)